

La deschidere pe Clisura Dunarii

miercuri, 16 septembrie 2009

În mijlocul lunii iunie, s-a făcut în a_a fel, ca eu să termin ce aveam de lucru înainte de termenul limită și astfel să am parte de câteva zile libere chiar în mijlocul săptămânii. Primind, bineînțeles vestitul "bilet de voie" din partea consoartei, am zis că prima și prima oară să trag o fugă până la Dunăre, la pescuit, fiindcă de abia se deschisese sezonul și nu ar strica să-mi încerc norocul pe Clisura. Veștile primite din partea prietenilor din tagmă nu erau foarte îmbucurătoare: crap nu se prindea, caras câte unul, doi pe zi, mai vreun somotel la "goangă", în rest nimic, dar eu eram foarte încrezător în ansele mele la răpitor, având în vedere și rezultatele obținute de-a lungul anilor pe acest fluviu minunat cum este Dunărea.

Luasem cu mine doi colegi de muncă, pe Charlie și Pera, care, deși nu prea aveau treabă cu pescuitul, au insistat să vadă și ei Dunărea, să facă un gratar, o baie, deoarece le-am zis că de cald este apa Dunării. Am mai luat și cuic, puțin bere pentru după masă și chiar un vin pe care să îl servim înainte de culcare. Zis și făcut, plecasem din sat pe la ora 16:00, fiindcă aveam aproximativ două ore de mers până la locul cu pricina, locul meu de vis, cel de la borna dintre judecele Cara-Severin și Mehedinți. Mi-am luat cu mine numai două bece de spining, unul de rezervă. Pe drum ne-am întâlnit cu un unchi de-al meu, Gigi, pescar înrăit de crap, care mi-a dat vești foarte proaste în privința pescuitului pe Dunăre la început de sezon. El se afla acolo de două zile și prinsese un somn de 3,5 kg, dar nu a avut parte de niciun trăsătură la crap sau caras. Totuși, noi ne-am hotărât să ne continuăm drumul până la locul meu preferat, și imediat cum am ajuns colegii mei, "astăzi pescari", s-au apucat de treabă: unul cu aprovizionarea lemnelor pentru foc, cel altal cu pregătirea bucatelor, iar eu cu "prima dragoste" pescuitul. Cum aveam cam 2-3 ore până la lăsarea întinericului, am pescuit cu beldice și creieci la montur în speranța vreunui alu, dar "deam că în van", fără niciun rezultat. M-am întors în tabără și văd că fac binecii. La ei totul pare ok, gratarul era încins și masa pregătită. Fiindcă nu am putut să le ofer niciun pește ca să mănânce la cin, a trebuit să ne consolăm cu un pahar de cuic. Spre lăsarea serii am zis să dau la vobler și la twister, cum este normal la Dunăre, însă în zadar, speciile dragi mie se încăpănau să-mi răspundă. După lăsarea întinericului m-am lămurit cu pescuitul și m-am dus la colegii mei să le cin de urât, că "Doamne ferește" ar fi pe cat de Dumnezeu să-i lase singuri cu atâtea bunătăți în jurul lor. Ne-am petrecut până după miezul nopții, eu m-am culcat puțin mai devreme deoarece urma să mă trezesc cu noaptea-n cap să-mi încerc norocul la vobler de avat. Însă toată truda mea a fost în zadar. Pe la amiază ne-am adunat lucrurile și am pornit spre casă. Ei bucuroși că s-au petrecut pe malul Dunării, eu cu gândul deja la o altă ieșire de pescuit, ce mai, eram "o familie fericită". Aveam unele nelămuriri în privința peștilor, oricum după principiul motto-ului meu mă declar mulcunit: "ca pescar trebuie să mergi la pescuit atunci când peștele se hrănește, nu când tu ai timp liber". Vădoresc fir întins și multe ieșiri în natură, egal dacă sunt pescari

sau nu.

Milos Petru